

den, saa at man ikke kan skelne den som noget for sig, vil det vanskeliggøre den fremtidige militaristiske Agitation. Det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) har aabent erklæret her i Salen, at hvis det skete, vilde det „skade den fortsatte Agitation, den fortsatte Bevægelse, som det er nødvendigt at holde vedlige med Hensyn til Forsvarssagen“. Højre har altsaa faaet sit Ønske opfyldt. Af Hensyn til den fortsatte Agitation for Militarismen, Forsvarssagen, er Militærskatten udsondret for sig selv. Følgelig har Gruppebeskatningsprincippet maattet opretholdes. Det er en særdeles værdifuld Indrømmelse til Militarismen. Det er for øvrigt en dyr Historie for Staten. De voldsomme Spring, der indtræde, naar man gaar fra den ene Gruppe til den anden, og nu stærkere end tidligere, ville uden al Tvivl skabe en Tilbøjelighed til Defraudation. Tager man en Mand med en Indtægt paa lidt over 3,000 Kr., f. Eks. 3,050 Kr., skal en saadan Mand, hvis han bliver sat i Skat for hele sin Indtægt her i København, og naar han har to Børn, svare 43 Kr. 05 Øre. Men hvis han sætter sin Indtægt 100 Kr. ned, saaledes at han kommer nedenunder Grænsen, slipper han med at betale 31 Kr. 20 Øre, altsaa 11 Kr. 85 Øre billigere. Han kommer til at betale omtrent 12 pCt. af disse 100 Kr., som bevæge sig omkring Grænsen af 3,000 Kr. Det samme finder Sted ved alle de andre Overgange mellem Grupperne. Der er ingen Tvivl om, at dette, at man beholder Gruppebeskatningen af Hensyn til den militaristiske Agitation, vil betyde ikke saa faa Beløb mellem Aar og Dag for Statskassen.

Her er det særlig Hensynet til Militarismen, der har gjort sig gældende; paa andre Punkter er det Hensynet til at tage saa blidt og lempeligt som muligt paa de rige og lægge saa stor en Brøkdelen som muligt af den nye Byrde over paa Smaafolk, som træder frem. Det er en Tendens, som gør sig gældende Punkt for Punkt, der er skaaret, strøget og lagt til; man har hugget en Hæl hist og klippet en Taa her for at naa saa vidt som muligt i den Retning. Det gælder de mindre Ting saavel som de større. Jeg kan nævne, at Folketinget havde forøget det Beløb, som maatte fradrages for hvert Barn her i København, i Provinsbyerne og paa Landet, med 15 Kr. Nu er Forskellen mellem de tre Dele af Landet bortnivaleret, 100 Kr. er det overalt gældende Afdrag. Det er unægtelig behæge-

ligt for Folk paa Landet, men for mangfoldige københavnske Arbejdere og Middelstandsfolk er det en alt andet end behagelig Ændring. En københavnsk Familie med 2,000 Kr. i Indtægt vil derved i Forhold til Folketingets Vedtagelse faa en Merbeskatning af 1 Kr. 60 Øre om Aaret, hvis den har 4—6 Børn; hvis der er 7—8 Børn, bliver Merbeskatningen 2 Kr. 40 Øre. Jeg kan ligeledes nævne, at Folketinget havde forhøjet Grænsen for de Formuer, der slippe for Formueskat, for saa vidt deres Besiddere ikke havde Indtægt, der naaede op til den skattepligtige Grænse, fra 3,000 Kr. til 10,000 Kr. Det var foreslaaet oprindeligt af den højtærede Minister og blev vedtaget her i Tinget. Nu er denne Grænse sat ned til 6,000 Kr. Det vil for en lille Haandværker, en Husmand, en Enke og mangfoldige andre smaatillede Folk med en Formue paa 8,000 Kr., men med en saa lille Indtægt og en saa stor Børneflokk, at deres Indtægt ikke naar op til den skattepligtige Grænse, betyde en forøget Skat af 5 Kr. 20 Øre om Aaret. Det er den Slags Ting, der ere saa underligt hensigtsløse; de betyde ingen Verdens Ting for Statskassen, de faa Tusinde Kroner ere jo kun en Draabe i Havet mod de øvrige Skatter, der komme ind, men det er den Slags Ting, der bidrage til at karakterisere den Skikkelse, hvori hele Skattelovkomplekset foreligger. Det viser den haarde Haand, hvormed man, hvor man har kunnet komme til det, har taget paa de smaa.

Men det afgørende, det, der lægger det tunge Lod i Vægtskaalen ved Bedømmelsen af Formue- og Indkomstskatten, er selvfølgelig Forandringen i Skalaen. Jeg mener selvfølgelig ikke den tekniske Forandring, men Forandringerne i Satsernes Størrelse. Som Regeringsforslaget forelægger her i Folketinget, tilfredsstillede det os ikke, det var langt fra vidtgaaende nok til at svare til de Krav, som man skulde synes maatte stilles, ikke blot fra socialdemokratisk, men fra almindelig demokratisk Side. Men der var dog en anerkendelsesværdig Bestræbelse efter at fjerne Progressionen; Lovforslaget betegnede et Fremskridt i Forhold til den hidtil gældende Ordning. Det blev ogsaa yderligere noget forbedret her i Tinget, idet man for Formueskattens Vedkommende føjede to nye Grupper ind, Formuer fra 50,000—100,000 Kr. og Formuer over 100,000 Kr. Naar man nu ser Lovforslaget, som det vil blive efter Fler-tallets Indstilling, er der kun blevet overmaade lidt tilbage af de Forbedringer i